

Arrest

**nr. 61 536 van 16 mei 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C) nationaliteit te zijn, op 24 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 februari 2011. Beide beslissingen worden op 25 februari 2011 aan verzoekster ter kennis gegeven.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat N. BOGAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Congolese nationaliteit te zijn.

Op 12 december 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 22 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag van verzoekster ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt aan verzoekster ter kennis gebracht op 25 februari 2011. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.12.2009 werd ingediend, en op 11.10.2010 werd geactualiseerd, door :

N., M. A. (...)

Nationaliteit: K. (...)

Geboren te K(...) op (...)

Adres: (...); 2180 Ekeren

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wil zich beroepen op de criteria 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene hier aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Bijkomend moet opgemerkt worden dat betrokkene niet kan aantonen dat zij ononderbroken en reeds sinds minstens 15.12.2004 in België verblijft.

Betrokkene beroept zich eveneens op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst bij (...) voorlegt, hebben wij - na een grondige studie van het administratief dossier - moeten vaststellen dat betrokkene niet kan aantonen dat zij ononderbroken in België verblijft en dit sinds 31.03.2007. Dit houdt dus in dat zij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8B daar zijn ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 niet vaststaat.

Het feit dat betrokkene sinds enige tijd in België zou verblijven, verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen, dat betrokkene lokaal verankerd zou zijn, van goed gedrag en zeden zou zijn, werkbereid zou zijn, niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat de verwijzing naar de andere prangende humanitaire situatie betreft, deze wordt niet aangetoond en kan dan ook niet weerhouden worden.”

Op 25 februari 2011 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betekend. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van

wordt aan N., M. A. (...) (V)

geboren te K(...) (Kongo), op (...),

van KONGO nationaliteit, verblijvend: (...), 2180 Ekeren,

het bevel gegeven om uiterlijk op 27 maart 2011 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland,

Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING :

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art.7, al 1,1 ° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet. “

2. Over de rechtspleging

2.1 De door verzoekster ingeleide procedure voor de Raad is kosteloos. Gelet op artikel 3 van het koninklijk besluit van 16 maart 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) treedt artikel 39/68-1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) – dat voorziet in de betaling van een rolrecht – immers slechts in werking vanaf 1 april 2011. Een rolrecht is bijgevolg pas verschuldigd voor de beroepen ingediend na deze datum. Bijgevolg kan geen gevolg verleend worden aan de vraag van verzoekster om haar het voordeel van de kosteloze rechtspleging te verlenen.

2.2 De door verzoekster ingeleide procedure voor de Raad is kosteloos. In zoverre de verwerende partij meent dat het koninklijk besluit van 16 maart 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient te worden toegepast, merkt de Raad op dat voormeld koninklijk besluit slechts in werking treedt vanaf 1 april 2011. Er kan dan ook niet worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten ten laste te leggen van verzoekster.

3. Ontvankelijkheid

De Raad stelt bovendien vast dat het middel in het verzoekschrift enkel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Verzoekster voert geen middelen aan tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat het beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 februari 2011 onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster een schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van haar middel voert verzoekster het volgende aan:

“De grote regularisatie strekte ertoe dat mensen dewelke aan de opgelegde voorwaarden door de instructie voldeden zich zouden kunnen regulariseren;

Verzoekster beriep zich op punt 2B van de instructie dd. 19 juli 2009, dit hield in dat verzoekster diende aan te tonen dat zij reeds voor maart 2007 in België was, een arbeidscontract diende voor te leggen en een bewijs diende te leveren van duurzame lokale verankering;

Verzoekster verwijst naar het dossier van verweerster alwaar een arbeidscontract voor een fulltime betrekking geen twistpunt is doch wel het bewijs van verblijf in België voor maart 2007;

Verzoekster meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivering van de bestreden beslissing:

Verzoekster stelt vast dat:

- De enige reden tot afwijzing door verweerster is dat verzoekster niet zou bewijzen dat zij reeds voor maart 2007 in België was;

Verzoekster brengt thans de nodige verklaringen van winkeliers, dokters en dergelijke voor die attesteren dat mevrouw wel degelijk reeds meer dan drie jaar in België is;

Verweerster motiveert niet waarom zij twijfelt aan het feit dat verzoekster hier geen drie jaar zou zijn.

Als de motivering ligt in het feit dat er geen verklaringen werden gevoegd ter staving van verzoeksters aanvraag, dan is dit thans opgelost want er worden meer dan voldoende verklaringen voorgelegd dat verzoekster reeds meer 2,5 jaar in België verblijft;

Verzoekster kan niet anders dan vaststellen dat dit een vorm van rechtsmisbruik en dat de beslissing in onevenredigheid is met de gevolgen;

Deze beslissing staat absoluut niet in verhouding met de gevolgen voor verzoekster;

Bovendien brengt verzoekster thans een arbeidscontract voor, hetwelk volledig voldoet aan de wettelijke verplichtingen en voorwaarden;

Verzoekster stelt zich eveneens de vraag hoe het komt dat in sommige dossiers de vraag tot voeging of opmerkingen bij de raadslieden worden gevraagd en in dit dossier niet?

Dit is allerm minst een vorm van behoorlijk bestuur, indien er over zo'n belangrijke vragen en soms triviale zaken grote verschillen bestaan tussen de dossierbeheerders;

Verzoeker beroept zich op een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt:

“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Zoals hierboven uitgebreid uiteengezet is dit zeker en vast niet het geval, er wordt enkel vermeld ‘na grondig onderzoek’;

Verzoekster beroept zich eveneens op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.”

De motivering is in strijd met de stukken van het dossier;

Gelet op de standaardmotivering van verweerster dient men te besluiten dat de motivering niet daadkrachtig is; (zie R.v.St. Cools nr. 42143 van 3 maart 1993; Bulens nr. 43596 van 30 juni 1993, ...)

Artikel 6 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorziet dat deze wet slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen;

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed;

Deze bepaling legt minder strenge verplichtingen op dan de wet van 29 juli 1991 die derhalve van toepassing is op de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken in het kader van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Wanneer artikel 62 van de Vreemdelingenwet dient te worden geïnterpreteerd als zijnde een toepassing van de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de wet van 29 juli 1991, dan wordt ook artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geschonden door de bestreden beslissing.”

De in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikelen 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster ontvankelijk, doch ongegrond is. In de bestreden beslissing wordt nader gemotiveerd dat niettegenstaande de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd, de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zich ertoe engageert om de criteria van de vernietigde instructie binnen zijn discretionaire bevoegdheid te blijven toepassen. Vervolgens verduidelijkt de gemachtigde van de staatssecretaris in de motivering van de bestreden beslissing dat er wordt vanuit gegaan dat verzoekster zich beroept op criterium 2.8A maar dat ze hiervoor niet in aanmerking komt gezien zij vóór 18 maart 2008 geen wettig verblijf heeft gehad of noch vóór deze datum geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Bovendien toont betrokkene niet aan dat zij ononderbroken en reeds sinds 15 december 2004 in België verblijft. Voorts wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat verzoekster zich eveneens beroept op het criterium 2.8B van de voormelde instructie. Dienaangaande motiveert de bestreden beslissing dat hoewel verzoekster een arbeidsovereenkomst bij M & T (...) voorlegt, verzoekster geen ononderbroken verblijf in België aantoont sinds 31 maart 2007. Verder wordt gesteld dat het feit dat verzoekster sinds enige tijd in België zou verblijven, verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen, dat ze lokaal verankerd zou zijn, van goed gedrag en zeden zou zijn en werkbereid zou zijn, niet kan worden weerhouden als grond voor regularisatie. De elementen aangaande de integratie van betrokkene doen niets af aan de voorwaarden gesteld met betrekking tot de instructie van 19 juli 2009. Verweerder motiveert bovendien dat een prangende humanitaire situatie niet wordt aangetoond.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de voormelde motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gesteund, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster meent echter dat de motivering niet afdoende is aangezien verweerder niet motiveert waarom hij twijfelt aan het feit dat verzoekster reeds 3 jaar in België zou zijn.

Verzoekster heeft zich in haar aanvraag van 12 december 2009 beroepen op een prangende humanitaire situatie, het criterium 2.8A en het criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009. Verzoekster uit geen kritiek op de motivering van de bestreden beslissing voor wat betreft de prangende humanitaire situatie en het criterium 2.8A van de instructie. Verzoekster levert enkel kritiek op de motivering omtrent criterium 2.8B gezien zij meent meer dan 3 jaar een ononderbroken verblijf te hebben gehad in het Rijk. Verzoekster stelt dienaangaande dat de verweerder niet motiveert waarom hij hieraan twijfelt.

In de verduidelijking over de instructie van 19 juli 2009 opgesteld door de verweerder, wordt m.b.t. het criterium 2.8B van de instructie het volgende gesteld:

“E. Lokale verankering - arbeidscontract (punt 2.8.B. van de Instructie)

Het gaat om personen die voorafgaand aan hun regularisatieaanvraag sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België hebben verbleven, een arbeidscontract kunnen voorleggen en een arbeidskaart B kunnen verkrijgen.

a) U voldoet aan de volgende voorwaarden:

1) U verblijft, voorafgaand aan de indiening van de aanvraag, sinds ten minste 31 maart 2007 ononderbroken op het grondgebied.

2) U kunt een duurzame lokale verankering in België aantonen (zie punt 4.a.3. op pagina 5).

3) U kunt bij de regularisatieaanvraag of bij de actualisering van de hangende aanvraag een kopie van het behoorlijk ingevulde model-arbeidscontract voegen (kan worden gedownload op de sites van de Gewesten):

· Het contract moet van bepaalde duur van minstens één jaar zijn of van onbepaalde duur.

· Het loon mag niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Een bezoldiging gelijk aan het wettelijke minimumloon kan verkregen worden door verscheidene arbeidscontracten.”

In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat verzoekster beschikt over een arbeidsovereenkomst bij M&T (...), maar wordt gesteld dat verzoekster niet voldoet aan alle cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van criterium 2.8B en meer bepaald aan de eerste voorwaarde, zijnde het kunnen aantonen dat men voorafgaand aan de indiening van de aanvraag sinds ten minste 31 maart 2007 ononderbroken op het grondgebied verblijft.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag een arbeidsovereenkomst heeft neergelegd, alsook enkele verklaringen op eer op voorgedrukte typeformulieren, van personen die verklaren haar goed te kennen en waarin verder staat dat ze regelmatig naar hen toekomt, dat haar gedrag en zeden aanvaardbaar zijn voor iedereen en dat zij verdient om een verblijfstitel te verkrijgen om haar socio-economisch integratieproces verder te zetten. Uit deze verklaringen op eer kan nergens afgeleid worden hoe lang verzoekster al in België verblijft aangezien hierover niets vermeld wordt. De verweerder heeft aldus terecht geoordeeld dat uit de stukken die bij de aanvraag van verzoekster werden gevoegd niet blijkt dat zij reeds voor 31 maart 2007 ononderbroken aanwezig was in het Rijk. Verzoekster meent dat de stukken die zij thans toevoegt aan haar verzoekschrift van die aard zijn dat ze het bewijs kunnen vormen van een ononderbroken aanwezigheid in België voor maart 2007. Daargelaten de vraag of deze stukken daadwerkelijk een bewijs vormen van deze ononderbroken aanwezigheid in het Rijk kan worden vastgesteld dat verzoekster deze verklaringen niet heeft bijgebracht bij het indienen van haar aanvraag. Het kan de verweerder niet ten kwade worden geduid hier aldus geen rekening mee te hebben gehouden. De verweerder heeft terecht geoordeeld dat verzoekster qua verblijfsduur niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van criterium 2.8B van de instructie. Verzoekster heeft geen enkel stuk bijgebracht waaruit blijkt dat zij voor 31 maart 2007 in België aanwezig was.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Voor zover verzoekster met de overweging ‘*verzoekster stelt zich eveneens de vraag hoe het komt dat in sommige dossiers de vraag tot voeging of opmerkingen bij de raadslieden wordt gevraagd en in dit dossier niet*’ meent dat verweerder bijkomende inlichtingen had moeten vragen voor het nemen van de bestreden beslissing merkt de Raad op dat het aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging op grond van de instructie van 19 juli 2009 toekomt aan te tonen dat hij voldoet aan de gestelde criteria. De criteria van de instructie zijn duidelijk en zowel in het typeformulier als in het *vademecum* werd aangegeven waaraan verzoekster diende te voldoen. Bovendien staat dit argument los van de door verzoekster aangevoerde schendingen zodat het geenszins kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt geenszins aannemelijk gemaakt.

In zoverre verzoekster een schending van het evenredigheidsbeginsel aanvoert door de stellen dat de beslissing absoluut niet in verhouding is met de gevolgen voor verzoekster wijst de Raad er op dat een schending van het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel slechts kan worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat *in casu* niet het geval is.

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007 nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Voorts maakt verzoekster in het licht van haar betoog niet aannemelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. Dienvolgens maakt zij een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel geenszins aannemelijk. Evenmin toont verzoekster aan dat er sprake is van rechtsmisbruik.

Het enig middel van verzoekster is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU